

Nyugdíjasok háza

Napok, napok, öregítők,
 elmúláshoz szelídítők,
 olykor olyan kurták vagytok,
 megmérni két pillanat sok,
 néha meg egy nap oly nehéz,
 emészteni év is kevés;
 napok, napok, öregítők,
 elmúláshoz szelídítők,
 szürkéek, ködösek, álmosak,
 deresek, jégvirágosak:
 vacog a ház, a kert hóvert,
 kötöd a gyapjú pulóvert,
 kesztyűt, sapkát, puha sálat
 vejednek meg unokádnak;
 napok, napok, öregítők,
 elmúláshoz szelídítők,
 józanok és mámorosak,
 virágportól záporosak:
 kerted körbe dongó döngi,
 méh a kökörcsint köszönti,
 ülsz nyugágyadban és nézdelisz,
 vidít minden, amit észlelisz,
 az is, ahogy valahonnan
 két szerelmes darázs loppal
 piros pokrócodra pottyan;
 napok, napok, öregítők,
 elmúláshoz szelídítők,
 villámosak, mennydörgősek,
 szivárvánnyal viselősek,
 s a hirtelen csöndben, mintha
 szólogatnának az ősök — — —
 napok, napok, öregítők,
 elmúláshoz szelídítők,
 tudom, nehéz, nagyon nehéz
 mellen a fej, ölben a kéz,
 nem érdekel már, mi újság,
 kihull kezedből az újság,
 szemüveged szomorúság,
 s míg pilládra száll a szender,
 mormolgatod magad elé:
 istenem, mi is az ember,
 istenem, mi is az ember! —
 áldott, ki magában beszél,
 zenél neki a kert, zenél,

*megpecsételni a múltat
köré piros lombok hullnak:
de boldog is, jaj, aki él!
ül a szomorúfűz alatt,
zizegteti haját a szél,
zizegteti haját a szél.*

Immáron ötven

*Immáron ötven
esztendő szakadéka
tátong mögöttem.*

*De hol a palló,
az az egyszál, amin én
idáig jöttem?!*

*Ing-leng töröttem.
Valóságos csoda, hogy
embert nem öltem!*

*Csak jöttem, jöttem,
ballagtam sarki fényben,
caplattam ködben,*

*s nem könyörögtem
soha senki fiának,
nem könyörögtem — — —*

*Állok itt gyöngyben.
Ajkamon csönd lakatja.
Törd fel, Szerelem, törd fel!*